

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΑΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ψήφο στα 13

Κι αν το δικαίωμα ψήφου κατέβει στην ηλικία των 17 ετών, τότε γιατί να μην πάει στα 16. Λίγο ακόμη, και για να εφαρμοστεί η πλήρης δημοκρατία, θα φτάσουμε στα 13. Το ζήτημα με την κολοκυθιά της δημοκρατίας είναι να μην αρχίσει. Διότι έτσι και άρχισε δεν έχει πάτο. Είναι αυτό που λέμε πρόοδος. Και γιατί όχι ψήφος στα 17; Ένας έφηβος που ετοιμάζεται να περάσει Πανελλαδικές και να γράψει έκθεση ιδεών με θέμα τη φιλία στην εποχή της κοινωνικής δικτύωσης είναι ώριμος πολίτης πια. Αφήστε και τις πολιτικές εξετάσεις της Βουλής των Εφήβων, όπου διάφορα μικρομέγαρα αποδεικνύουν πως μπορούν να παπαγαλίζουν την πολιτική ρητορεία εξίσου καλά με τα μαθήματα της Ιστορίας. Και γιατί ένας έφηβος που δεν αποφοίτησε από το λύκειο είναι λιγότερο ώριμος από έναν σαραντάρη; Εδώ που τα λέμε, κρίνοντας από τον τρόπο που επιχειρηματο-

λογούν πολλοί σαραντάρηδες για την ψήφο τους το επιχείρημα δεν είναι έωλο.

Υπάρχουν και οι κομματικές νεολαίες, θα μου πείτε, που αποδεικνύουν ότι οι έφηβοι μπορούν να υιοθετήσουν τη γραμμή εξίσου καλά με τους βουλευτές τους. Υπάρχουν και οι καταλήψεις και οι αποχές από τα μαθήματα, που αποδεικνύουν ότι μπορούν να αναλάβουν πρωτοβουλίες. Έχουν παρηγοσία, χωρίς την οποία δεν μπορεί να λειτουργήσει η δημοκρατία. Εξάλλου υπάρχει και το ιστορικό προηγούμενο. Το 2008 οι ευέλπιδες έφηβοι έκαψαν την Αθήνα για να μας αφυπνίσουν. Κι αν είσαι αρκετά ώριμος για να κάψεις την Αθήνα, τότε γιατί να μην είσαι ώριμος να ψηφίσεις; Για να σοβαρευτούμε. Εκτός από την πολιτική κουτοπονηριά του Σύριζα, που ψάχνει κάποια δεξαμενή για να αντλήσει ψήφους σε καιρούς παρατεταμένης ανομβρίας, υπάρχει κάτι σο-

βαρότερο. Διάβασα πως κάποτε και οι γυναίκες αντιμετωπιζόνταν με τον τρόπο που αντιμετωπιζόνταν σήμερα οι νέοι, και δεν είχαν δικαίωμα ψήφου. Μήπως η εφηβεία είναι φύλο και εμείς οι συντηρητικοί δεν το είχαμε πάρει είδηση; Η μήπως είναι κοινωνική τάξη με διακριτά συμφέροντα; Αν είναι κοινωνική τάξη με ιδιαίτερη συμπεριφορά, τότε ακόμη και στα εξήντα σου μπορείς να μιμηθείς το ντύσιμό της και τη συμπεριφορά της και να παριστάνεις τον νέο. Οι γονείς μας τους έλεγαν νεάζοντας και τους χλεύαζαν. Τώρα τους λέμε προοδευτικούς διανοούμενους της μετανεωτερικότητας.

Εξακολουθώ να πιστεύω πως η εφηβεία, η νεότης, είναι στάδιο της βιολογικής και της πνευματικής εξέλιξης του ατόμου. Περίεργα πράγματα, θα μου πείτε. Εξάλλου το επιχείρημα είναι ατράνταχτο: Η ελληνική κοινωνία είναι πολιτικά τόσο ώριμη, ώστε και

οι νέοι πλέον ωριμάζουν γρήγορα. Είδες πώς χειρίζονται τους υπολογιστές; Εδώ τα βρέφη βγάζουν δόντια στους δύο μήνες. Αφήστε και το λεπτό νομικό ζήτημα: Αν το όριο ενηλικίωσης κατέβει στα 17, τότε θα κατέβει και το όριο της ποινής για βιασμό ανήλικου; Δύσκολα πράγματα για τους οραματιστές της κοινωνικής προόδου που μας κυβερνούν.

Ψήφος στα 13 λοιπόν. Διότι θεωρώ πως η ψήφος στα 17 είναι ημίμετρο. Ψήφο στα 13 και βλέπουμε. Ο κόσμος καλπάζει και οι καιροί απαιτούν ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις. Ετσι, για να καταλάβουμε κι εμείς πως η προοδευτική μας κυβέρνηση μπορεί να κάνει θαύματα όταν δεν της δένουν τα χέρια τα μνημόνια και οι δανειστές. Περιμένω βέβαια και τη θέση της κεντροαριστεράς επί του ζητήματος, για να διαμορφώσω ολοκληρωμένη άποψη.

ΑΥΓΗ Βαρδουλάκης Θωμάς, ιατρός - πνευμονολόγος, ανεξάρτητος δημοτικός σύμβουλος Δήμου Χαλανδρίου.

Αλήθεια, τι θλίψη!

Στην πολιτική ζωή της χώρας, το τελευταίο δεκαεξάμηνο άσκησης της εξουσίας από τη συμμαχική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝ.ΕΛΛ., υπό τον πρωθυπουργό Αλέξη Τσίπρα, περισσεύει στις δυνάμεις της μείζονος και ελάσσονος αντιπολίτευσης κατά την εκφορά του μίζερου δημόσιου λόγου τους το ψεύδος, η λάσπη, η συκοφαντία, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων.

Οι τρεις σε συσκευασία ενός αρχηγοί της αντιπολίτευσης, στερούμενοι πολιτικού αισθητηρίου και ενόρασης, παραγνωρίζοντας ότι οι δικές τους πολιτικές και των κομμάτων που αντιπροσωπεύουν οδήγησαν τη χώρα στον όλεθρο και την καταστροφή τα τελευταία χρόνια της μεταπολίτευσης, «διέβλεπαν» δήθεν «αριστερή παρένθεση», που απλά δεν τους βγήκε! Με υλικά τους το ψεύδος και την παραπληροφόρηση, που απλόχερα τους παρέχεται έχοντας βήμα από τα δόλια συστημικά μέσα της διαπλοκής, αποπειρώνται να χρεώσουν στον Αλέξη Τσίπρα και την κυβέρνησή του ότι δήθεν ακόμη και το δημόσιο χρέος κατέστη μη βιώσιμο κατά το δεκαεξάμηνο της διακυβέρνησής του!

Πιστοί οι ίδιοι στη γραμμή Σαμαρά - Βενιζέλου, που σε κάθε ευκαιρία και από κάθε βήμα και σε όλους τους τόνους, ως θεραπαίνιδες στα κελεύσματα των πιο συντηρητικών πολιτικών δυνάμεων της Γερμανίας, διατυμπάνιζαν ότι «το χρέος είναι βιώσιμο!» και επιδίδονταν, κατά την προσφιλή τους τακτική, στις οριζόντιες περικοπές συντάξεων για την τιθάσευσή του. Οι ηγεσίες των τριών κομμάτων της αντιπολίτευσης, σε συσκευασία ενός, έπρεπε, μετά την απόφαση του Eurogroup της 9ης Μαΐου 2016 και ενόψει του καθοριστικού για την τύχη της πατρίδας μας τακτικού Eurogroup της 24ης Μαΐου 2016, να τηρούν αιδήμονα σιγή, αφού το μικροκομματικό τους όφελος και η πολιτική τους μικροψυχία δεν τους επιτρέπουν να προτάξουν το εθνικό και δημόσιο συμφέρον συμπαρατασσόμενοι με την κυβέρνηση, όταν για πρώτη φορά, στην εξαιρετή πολυεπίπεδη κρίση που μαστίζει την ελληνική κοινωνία, δρομολογείται οδικός χάρτης ελάφρυνσης του δημόσιου χρέους και εξόδου της χώρας μας από την κρίση.

Αντί να λιθοβολούν και να κινδυνολογούν, οφείλουν, τουλάχιστον μέχρι την 24η Μαΐου, να σιωπούν! Αφού δεν συμμετέχουν, από πολιτική ιδιότητα, στην εθνική πανστρατιά επανάκτησης της εθνικής κυριαρχίας της χώρας, την οποία οδήγησαν, προ εξαετίας, σιδηροδέσμια στις αγκάλες του μνημείου του καπιταλισμού στην οικουμένη, όπως είναι το ΔΝΤ, και των πιο ακραίων και νεοφιλελεύθερων σκοταδιστικών κύκλων της κάποτε δημοκρατικής και σήμερα συντηρητικής και φοβικής Ευρώπης.

Αμήχανες οι ηγεσίες της, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων, βλέπουν άπραγες να εκκολάπεται εβδομήντα χρόνια μετά και πάλι το αυγό του φιδιού, που οδήγησε στον ζόφο, την ανελευθερία και το αίμα, με εκατομμύρια νεκρούς στη Γηραιά Ήπειρο με βαρύ και δυσανάλογο τίμημα της δικής μας πατρίδας σε νεκρούς και ερείπια στον αμυντικό μας πόλεμο κατά του ναζισμού - φασισμού.

Ενώ δε όλα αυτά τα κοσμογονικά συντελούνται, η δική μας αντιπολίτευση περί άλλων τυρβάζει, ναρκοθετώντας από μικροκομματική ιδιότητα την προσπάθεια ανασυγκρότησης της χώρας. Η πολιτική όμως δεν είναι μόνο κριτική, αλλά περισσότερο εφαρμοσμένη τέχνη. Δείγματα γραφής έχουμε δει στην Παιδεία, την Τοπική Αυτοδιοίκηση και την Υγεία. Με τον νόμο για τους ανασφάλιστους έχουν πλήρη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη 2.500.000 ανασφάλιστοι, νομοσχέδιο σταθμός για το οποίο κανείς δεν μιλάει. Υπάρχουν όμως μεγάλες ανάγκες στην πρόληψη, που μπορεί να γίνει με την επαναστελέχωση της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας με προσωπικό και εργαστήρια. Από την άλλη, η στήριξη των ευάλωτων κοινωνικών ομάδων, η κάρτα σίτισης - αλληλεγγύης για 150.000 δικαιούχους, η επιδότηση ενοικίου, η καθιέρωση δωρεάν μεταφοράς των ανέργων με τα ΜΜΜ είναι πλέον γεγονός. Η κυβέρνηση ταχύτατα πρέπει να προχωρήσει το αναπτυξιακό πρόγραμμα για μείωση της ανεργίας και να έλθει ακόμα πιο κοντά στην καθημερινότητα του πολίτη.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Τάσος Παππάς

Τσίπρας: Μαλαγάνας, νταβραντισμένος ή εισοδιστής;

Αποκαλυπτικός ο αντιπρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας Άδωνις Γεωργιάδης: «Η Ευρώπη υποχώρησε στις αριστερές αποσιτίσεις του κ. Τσίπρα», «την Λαγκάρντ την έχει μαγέψει ο Τσίπρας και υποχωρεί σ' όλες τις απαιτήσεις του».

Γιατί τα λέει αυτά ο κ. Γεωργιάδης; Μήπως έχει δίκιο; Μήπως έχει συμβεί κάτι που εμείς οι κοινοί θνητοί δεν το έχουμε αντιληφθεί;

Τρεις εκδοχές:

- 1) Κατάφερε ο μαλαγάνας Τσίπρας με το μπίρι, μπίρι, τις κλάψες και τα παρακάλια να ρυμουλκήσει τους χτεσινούς ορκισμένους εχθρούς του στις δικές του θέσεις.
- 2) Κατάφερε ο νταβραντισμένος Τσίπρας πουλώντας γοπησία στην Λαγκάρντ (είναι σε κρίσιμη ηλικία) να την πείσει ότι αυτός έχει δίκιο και όχι το Ταμείο της.
- 3) Κατάφερε ο εισοδιστής Τσίπρας να μολύνει με το μικρόβιο του αριστερισμού τις Βρυξέλλες, το Βερολίνο, τη Φρανκφούρτη και την Ουάσιγκτον δημιουργώντας ισχυρές φράξεις στην Κομισιόν, στην καγκελαρία, στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, στο Δ.Ν.Τ και τώρα όλοι μαζί τον στηρίζουν με φανατισμό.

Όπως καταλαβαίνετε τα παραπάνω δεν αντέχουν στην κριτική. Πού βρίσκεται η αλήθεια;

Η ηγετική ομάδα της Νέας Δημοκρατίας είχε ποντάρει όλα τα λεφτά της στην αποτυχία της διαπραγματεύσεως και στο μπλοκάρισμα της αξιολόγησης ώστε η κυβέρνηση να βρεθεί σε αδιέξοδο και να αναγκαστεί να προκηρύξει εκλογές, τις οποίες θα κέρδιζε η Ν.Δ (αυτό πίστευε) και έτσι θα επανερχόταν στα πράγματα για να κλείσει αυτή την αξιολόγηση μετά βαιών και κλάδων, φορτώνοντας την καθυστέρηση και το εξ αυτών κόστος στους προηγούμενους.

Το συγκεκριμένο σχέδιο φαίνεται να μην προχωρά και η Ν.Δ έχει πρόβλημα στρατηγικής.

Μέχρι να επινοήσει μια άλλη θα υποστούμε το μαρτύριο της παραδοξολογίας.